

sely, naar de gjorde sig nogen Uleilighed, meget godt kunne forskaffe sig Huusly. Man vilde herved let komme ind paa en i det Hele farlig Ve. Det er vel muligt, at den hele Omfjorg for Arbeidsclassen maa strække sig videre, end den hidtil har gjort. Jeg for mit Bedkommende skal ikke benægte, at det vel kunde være, at, naar Freden engang kommer, og de, som nu ere ved Hæren, vende tilbage, at da disse Forhold ville kunne frembyde ikke faa Bæmsfeligheder; men jeg troer ikke, at det er det rette Middel til at raade Bod herpaa, at slaae Arbeidsbefolkningen, saa at sige, fast paa de Steder, hvor den nu engang er, uden tillige at tage Hensyn til, om den ogsaa der kan fortjene sit Erhverv eller ikke. Jeg troer, at den rette Ve snarere vilde være, at søge, at bringe Arbeidsbefolkningen derhen, hvor der er Erhverv for den at finde, og snarere at sørge for, at den kan finde Arbeide, end at den kan finde Huusly, og jeg troer derfor, at Staten navnlig i en saadan Overgangstilstand, som der vil indtræde, naar paa engang hele Hærens Kraft kastes ind paa Arbeidsmarkedet, maa være betænkt paa, at mildne saadan Overgangstilstand ved hensigtsmæssige Foranstaltninger. Alt dette troer og indrømmer jeg villigt, men, som sagt, ved at slaae Arbeidsbefolkningen fast paa et bestemt Sted, ved der at give den Huusly, uden tillige at tage Hensyn til, om Bedkommende der kunne finde Erhverv, forekommer det mig ikke, at man i Birkeligheden paa en tilfredsstillende Maade sørger for Arbeidsclassen. Det er disse Betragtninger, som jeg altid har havt imod dette Forslag, som jeg ikke kan overvinde, og som derfor ogsaa gjøre, at jeg heller ikke nu tør stemme for det.

Formanden. Jeg maa dog maaffee gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at der uden Tvivl ligger en Misforstaaelse til Grund for den sidste Uttring. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke vilde kunne stemme for Forslaget.

Monrad: Ikke endelig stemme for det.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har altsaa forstaaet, at der ved den første Afstemning Intet vil være i Veien derfor.

Monrad: Ja!

Formanden: Rigsdagsmanden for Maaribo Amts 5te Valgfreds har Ordet.

Sidenius: Da jeg ikke kan dele den af Udvalgets Majoritet i Betænkningen fremsatte Udtalelse, at det ikke vilde være tilraadeligt, at denne Lov blev til endelig Lov, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Da dette Lovforslag ved sidste Samling var til Forhandling heri Thinget, blev der, om jeg huffer ret, sagt, at de, som ikke selv kunde forskaffe sig Huusly, vare i de fleste Tilfælde udygtige, dovne og flette Subjecter; dersom man nu gjorde det til Pligt for Forstanderskaberne at sørge for, at saadanne flette Subjecter fik Huusly, vilde det paa en Maade være at sætte en Præmie for Dovenstab og Sletthed, og Følgen deraf vilde sandsynligviis blive den, at Communerne bleve bebyrdede med mange temmelig store og forhadte Udgifter. Jeg huffer ikke saa ganske noie, om Udtrykkene vare disse, men at Meningen omtrent var den, det troer jeg ganske vist. I Udvalgets Betænkning har Udvalgets Majoritet vel ikke brugt disse Udtryk, men har derimod sagt, at en saadan Ret for Huusvilde ligeoverfor Forstanderskaberne vilde friste til, at kaste Omfjorgen for Huusly fra sig selv over paa det Offentlige. Men det forekommer mig nu, at der ogsaa heri ligger en Bestyldning for en Art af Sletthed, thi Sletthed er det jo, naar man ikke efter bedste Evne vil sørge for sin Familie.

Hvad nu den første Uttring angaaer, at de, som ere Huusvilde og ikke selv kunne forskaffe sig Huusly, i de fleste Tilfælde vare udygtige, dovne og flette Subjecter, da troer jeg, at denne Bestyldning i sin Almindelighed er ugrundet og tildeels ubeføiet. Erfaringen har godtgjort, at de, som komme i den fortvivlede Forfaining ikke at kunne faae Huusly, ikke i alle Tilfælde ere dovne og flette Subjecter, men at det meget ofte ere de Dygtigste og Bedste, Saadanne, som kjende deres Pligter, og have god Villie og Evne til til Punkt og Prikke at opfylde dem, men som ogsaa tillige kjende deres Rettigheder og staae fast paa dem, som ikke ville paatage sig andre Forpligtelser, end dem, de netop ere pligtige til, og som ikke vilde lade sig vilkaarlig behandle, see, disse Folk